

Není to s tím globálním oteplováním zas tak divoké. Usněl sa protentokrát poslední celosvětový slet mudrců. Není tak rychlé jak sa často strašíme, zato je trvalé. Než zas dojde další doba ledová. To už ale bude bez nás současníků, kterým stoji za to vyrábět a spotřebovávat takové kvanta energie na takové hlúposti. Pro zdravý selský rozum často nepochopitelné. Ale nese to. Dočasně. Stačí takové zdůvodnění?

Každý má svou vizi dobra a zla. Pravila autorita neoddiskutovatelná sedící toho času na vatikánském stolci. Sedící pouze obrazně. Jeho vnímání skutečných hodnot je na hony vzdáleno touze vysedávat na trůně. To je vidět i slyšet. Bez velkých slov i gest. Prostě a přirozeně. Vytváření vize i soukromé je ovlivňováno mnoha vlivy. Ty pozitivní zdají se býti někdy v menšině. Mají však svou tonáž a jistější jsou než globální oteplování a tání ledovců.

Co přimělo hlavy ekologicky otevřené na onom vzpomínaném jednání vyslat lidstvu zklidňující signál nevím. Asi to nebyl letošní opožděný nástup chladnějšího jara a nynější skok léta přímo do podzimu v našich zeměpisných polohách. Rychlý podzimek spíš vyplašil pořadatele václavských a michalských radovánek. Už několik týdnů před oním termínem sychravo, nevlídno, deštivo. Svatý Václav je však spolehlivý přímluvce. Tak jsme si mohli Novoveských hodů s premiérovým vystoupením v domečku u kostela, přímo pod dohledem patrona všeci užít. Až si tú našu chloubu za půl tuctu miliónů opravenou prohlédnete, běžte si sednout navrch, zněly pokyny od našich druhů místních směrem k nám aj Hlučanom po příjezdu. Expozice krojů aj kraslic s posezením, malá jizba na spaní aj neveliký dvorek. Pěkně udělané. Příjemné posezení je i v podkroví. Zvlášť při takovém pohoštění. Okoštujte napřed paštiku z kačeních játer, pravily hostitelky. Nó to sa kdosi dobře oženil, byla první reakce. Houby oženil, šak si mě ten tata našeho děcka nechce vzít, ozvala sa s úsměvem přítomná krojovaná aj jiných dobrot autorka.

Dvakrát jsme sa se zpěvem vystřídali na dvorku s Hlučanama, domácima chlapama aj babama. Kmucháčků sme poprvní čuli zpívat *Za horama dědina a Bílú rížu*, které aj my používáme, Krasavci nás předběhli s verbuňkem *Hněvala sa moja mati*. Nevadí, zpívalo sa dobře, byla pohoda, mohlo sa dat cokoliv. Petr Radoch na vyzvání povykládál o našich hodách slobodných aj ženatých, já sem po úvodní tématické písničke hodové připomněl, že pro naši generaci je tento čas spojený se vzpomínkou na vojenské rukování a přeskočili jsme na toto téma našú nejnovější peckú *Zahrajte mně muzikanti zvesela*. Zatím á kapela jako výzvu pro muzikantskú Bandu, která nás doprovodila až při závěrečné sérii hasičské. To už byl závěr programu a tak během našeho zpěvu sa k nám přidaly ostatní sbory, aby sme si mohli eště všeci zaspívat spolem. Dvorek ze všeckých stran obestavený enom hučál.

Diváci vysilení několikadenním hodováním sa rozešli, aj my sme odešli. Do útulného podkroví kde bylo dobrého vína, výborného burčáku, rolád masových aj sýrových a stejně tak koláčků na zakúsnutí nachystaných pro dvakrát tolik lidí. A jak tetičky furt pobízaly. No jak na hodách. No a když došla pro fajnšmekry slivovica byl na dezinfekci vnitřností dobrý aj kalvádos. První sa vsedě rozezpívali Hlučané, potom sme si my dali pár našich songů. Vložily sa aj roby z Denice, strhli sa všeci a zas enom hukot. Dobře to znělo aj na samý konec v maléj partii zbytkovéj dozpívávajíc s kmucháčkem Janem a eště kýmsi z Hluku, Jarú Lažkem, tchánem Janem a eště kýmsi z Nověj Vsi a Jarú Vídeňákem. Chtíc si tento silně emotivní zážitek v klidu strávit říkám – idu pěšky. A tak mě rázujíc v kroji, ve vysokých botách za chvílu u Gramanca předjel autobus s Hlučanama aj auto s Vídeňákama. Bylo mně dobře. Byl klid. Jakýsi včíl vzácný.

Špatně nebylo ani na následující zkůžce. Zpěv byl sice jakýsi ochraptělý, ale zas sa faň pokecalo. Vděčného tématu králičího sa ujal Franta Vaněk. Říkal mně sused, že chce nahónit samicu. Když sme sa potkali v humně, podál mně ju přes plotek. Hodil sem ju do králikárně a idu pro slivovicu. Dali sme si jednu štamprlu, druhú, třetí a v kotci furt škrabot. A jakýsi čím dál větší. Tož sem tam šél nahlédnout, chytíl sem toho suseda za zadní a hledím, ten mlad'och má větší kulky jak ten můj plemeník. A jak to dopadlo, ptám sa. Kerý ostál? Šak sa to stalo už víckrát, že člověk v dobréj víře kúpil nekde samca a ten sa mu, než došlo ke skoku okotíl. Že by sa svět naruby obrátíl? Tož tak zas né! Ono sa to dycky nakonec nejak porovná. Aj s tím počasím. A dycky je jistější a zaručenější to co nezáleží na nás, nádobách hříšných a omylných. Když kolikrát ani nepoznáme samicu od samca.